א מיי׳ פי״ב מהל׳

. ------

טוש"ע א"ח סי' נג סעיף

ו: סג ה מייי פט"ו שם הלכה ד טוש"ע א"ח

מי קכח סעיף לד:

םד ו מיי׳ פ״ח שם הלכה

: 27

שו ח מיי׳ שם טוש״ע

מוסף רש"י

קורא אחרי מות. שהול סדר יום הכפורים, ופרשה

לאשונה לחודה קאמר (סוטה מ:). ואך בעשור.

ויכול לגלול ס"ת לשם בעוד

שהתורגמן מתרגם מקרא אחרון של פרשת אחרי

מות, ואין כאן שהות כדי

שיפסיק מתרגם ואין כאן גנאי ללבור וגולל את

רבינו חננאל

וכנכיא ג׳. ואם היו שלשתן

ג' פרשיות כגון כי כה אמו

ה׳ חנם נמכרתם וגו׳, כי כה

אמר ה' מצרים ירד עמי

בראשונה וגו׳. ועתה מה לי

האמר

טוש"ע א"ח סי" סעיף א: סב ד מיי פ"ח

וחן יג סמג עשין יט

בר.

ישעיה על פסוה ערום ח"י פחח], ז) [לא נמצא מקומו], ד) מהרש"א מוחק זה,

ואַשור בַּאַפַס עשקו: ישעיהו נב ד 3. ועתה מה לי פה נאם ני קבור בור לי פור הקם ין כי לקח עמי חנם משליו יהילילו נאם ין ותמיד כל היום שמי

ל"ה פוחח ערום ויחף מתרגמינן ערטילאי הס"ד. ונ"ב נראה דרש" בא ליישב מה שקשה דאי **אבל אינו קורא בחורה.** משום כבוד תורה וכן לפני התיבה וכן בנשיאות מנעליו בשעה שנושא כפיו כפים גנאי הוא לנבור: גבל' משום לבוד. להעביר לפני התיבה הואיל וממליא עלמו לדבר שאינו כבודו תיקנו לו זו לכבוד: משום הינלויי. הדבר בה על כו הביא מסכת סופרים בני כן הפינו ונשכת שופרים רפוחח דהכא כל שכרעיו כראין דהיינו דאין לו בחי לידי מחלוקת אני מפטיר ואתה תעבור לפני התיבה: דקה עביד בחנם. הבה שוקים דוה נמי נקרא פוחח שהולד יחף לגמרי שאיו לו אף בתי שוקים ומש"ה מרומה בגורן ואפילו קטן ממש וי"ל דההיא דלולב הגזול מיירי עם כהנים גדולים ללמוד ולהתחנך והא דפסלינן הכא קטן מיירי בשאין גדולים עמו וההיא דחולין דבעי מלוי זקן מיירי לישא כפיו מדיר בקביעוס אבל באקראי בעלמא יכול הוא לישא כפיו אע״פ שלא נחמלא דבר דכיון דאין לו כלל בתי זקנו כדי לאחזוקי נפשיה בכהני: (וע"ע מום׳ יבמום עני ד"ה ואלו): מ" שלא ראה מאורות לא יפרום על שמע. קשה דהא רבי יהודה הוא דאמר פרק החובל (ב"ק דף פו. ושם) סומא פטור מכל המצות וא"כ אי איירי הכא בסומא אפילו ראה מאורות ונסתם נמי ומפרש לחיים ערוה מבל בחוק מנעליו ואית ליה בחי שוקים אע"ג דיחף הוא לית ביה איסור דראיית ערוה ולא הוה קמיבעי ליה מידי

מוטה מה., ג) [מוספ' פ"ג], סוטה מה., ג) [מוספ' פ"ג], ד) [ברכות כ:], ה) [פי"ד הט"ון, ו) וכוונת תוספות דליחה כו בחרגות אלה יכן איתא ברש"

תורה אור השלם ישעיהו נב ג תגאלו: 2. בִּי כֹה אָמֵר אֲדֹנְי יְיִ מִצְרַיִם יְרַד עַמִּי בָרִאשׁנָה לָגוּר שָׁם בָרִאשׁנָה לָגוּר שָׁם

מָנּאָץ: ישנ 4. ויקרא טז א ישטיהו ור ה

גליון הש"ם

גמ' א"ר אסי כנגד תורה. ע" מ"ר פ' תכל: תום' ר"ה מי שלא וכו' בא"ד אפ"ה סומא שיש בו תרי מדרבנן. עי' לעיל דף יט ע"ד מוס' ד"ה ור' יהולה:

הגהות הב"ח (א) גמ' אי אמרת משום אינצויי קטן: (ב) רש"י פוחח דהכל ביחף ברגליו לחוד קאמר אמאי אינו נושא כפיו הא בעי לחלוך שהוא יחף ומסחכלים בו כדפי' להדיא בדף זה בע"ב שוקים אית ביה איסור ראיית ערוה אבל בחולץ זמו הוה קמיבעי כים מידי בקטן: (ג) תום' ד"ה אבל וכו' במגילה לעיל דף יט. נ"ב ע"ש בתוס' בד"ה ור' יהודה: (ד) ד"ה פוחח. אלפס דפוחה זהו אותו

לעבור לפני התיבה אינו נוטל שכר

א) ולעיל באש. בי שרשה. ועכשיו אין אנו מקרין למתורגמן אפילו בנביא שלשה. אם ירלה ולא איכפת לן אם יטעה דלא נפקא מיניה [בנביא שלשה. ועכשיו אין אנו מקרין למתורגמן אפילו בנביא הוראה: ואם היו שלשתן כו'. בגמ' מפרש היכא משכחת לה רלופין: מדלגין בנביא. מפרשה לפרשה: ואין מדלגין בחורה. שהשומע

אנו מקרין ג' למתורגמן להודיע כי כן הדין אי לא דחיישינן שיטעה: מדלג. בנביה: שלה יפסוק החורגמן. שלה ידלג ממקום שהוה קורה אלה כדי שיוכל לגול את הספר ולקרות במקום הדילוג קודם שיגמור התורגמן תרגום המקרא שידלג זה משום שאין כבוד לבור לעמוד שם בשתיקה: גבו' קורא. כהן גדול אחרי מות ביום הכפורים משנה היא במסכת יומא ואך בעשור לחודש ויש כאן דילוג דפרשת אך בעשור לחדש השביעי בפרשת אמור אל הכהנים: כאן בכדי שלא יפסוק המחורגמן. והאי בכדי שלא יפסוק הוא שהרי סמוכין הן: והא קסני גרסינן. ולא גרסינן עלה: בענין אחד. ששניהן מדברין בדבר אחד ואין כאן טירוף הדעת הלכך כי לא מפסיק תורגמן מדלג שהרי שניהן צענין יוה"כ מדברים ומתני׳ דקתני כלל לא בשני ענינים כגוו מפרשת נגעים לפרשת זבין: והתניא. בניחותא: אין מדלגין מנביה לנביה. שיש כחן טירוף יותר מדחי: מסוף הספר לחחילתו. למפרע: בזרגב" המפטיר בנכיא. מי שרגיל להפטיר בנביא תקנו חכמים שיהה פורם הת שמע: הוא עובר לפני התיבה. להוליה הת הלבור בקדושה שבתפלה: על ידו. בשבילו: קטן אינו פורם על שמע. לפי שהוח בח להוליח רבים ידי חובתן וכיון שאינו מחויב בדבר אינו רבו עוברין על ידו קמן קורא בתורה ומתרגם יאבל אינו פורם על שמע ואינו מוליא אחרים ידי חובתודי: ואינו נושא את כפיו. אם כהן הוא שאין כבוד של לבור להיות כפופין לברכתו: עובר לפני התיבה הואינו נושא את כפיו פוחה. (ב) במס׳ סופרים ה) מפרש יפוחח פורם את שמע ומתרגם אבל אינו כל שכרעיו נראין. ערום ויחף מתרגם קורא בתורה יואינו עובר לפני התיבה ואינו ערטילאי ופחח (ישעיה כ): פורס נושא את כפיו "סומא פורם את שמע ומתרגם אם שמע. דהא מחויב בברכה: רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורות

אם הקופץ ממקום למקום אין לבו מיושב לשמוע: ועד כמה הוא ואם היו שלשתן של שלש פרשיות קורין אחד אחר. קשיאעל

אובנביא שלשה היו שלשתן שלש פרשיות קורין אחד אחד ימדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה ועד כמה הוא מדלג עד כדי שלא יפסוק המתורגמן: גמ' הני ג' פסוקין כנגד מים פאמר רב אסי כנגד תורה נביאים וכתובים ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד ובנביא ג' פסוקים ואם היו שלשתן שלש פרשיות קורא אחד אחד כגון יכי כה אמר ה' חנם נמכרתם יכי כה אמר ה' אלהים מצרים ירד עמי בראשונה יועתה מה לי פה נאם ה': מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה: ורמינהי יקורא יאחרי מות יואך בעשור והא הא מדלג אמר אביי לא קשיא כאן בכדי שיפסוק התורגמן וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן והא עלה קתני מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה ועד כמה הוא מדלג עד כד שלא יפסוק התורגמן מכלל דבתורה כלל כלל לא אלא אמר אביי לא קשיא כאן בענין אחד כאן בשתי עניינות והתניא מדלגין בתורה בענין אחד ובנביא בשני עניינין כאן וכאן בכדי שלא יפסוק התורגמן תניא אידך ביאין מדלגין מנביא לנביא ובנביא של שנים עשר מדלג ובלבד שלא ידלג מסוף הספר לתחילתו: מתני המפטיר בנביא הוא פורם על שמע והוא עובר לפני התיבה והוא נושא את כפיו ואם היה קמן אביו או

שלא יוליא אחרים ידי חובתן בדבר שבקדושה משום דבקטן איכא ב׳ דרבנן כדפרישית לעיל לרבנן דרבי יהודה אבל במגילה יש להקל לפי שטף ונשים היו בספק דלהרוג ולהשמיד לפיכך עשאו רצי יהודה כגדול: פוחח. (ד) ערום ויחף פ״ה מתרגמינן ערטילאי ופחי וליתא י דפחי הוא תרגום של ערום וכן פירש רב אלפס דפחי זהו אותו שלבוש בגדים קרועין והכי נמי משמע פרק קמא דמס׳ קידושין י: ואינו עובר לפני התיבה. קשה

אלא פסוק אחד שלא יבא לטעות רק בתחילת ההפטרה

מה שאנו מתרגמין ויאמר יהושע אל

העם התקדשו (יהושע ג) ויש שם ג'

פסוקים עד בעת ההיא ומקרין אותן

למתרגם שלשתן ביחד ואע"פ שיש

פרשה בסוף שני פסוקים והא שאנו מתרגמין הפטרות של פסח ועלרת

טפי משאר י"ט לפי שהן מדברות

בנס היום כדי לפרסם הנס וכן

במתן תורה כדי לפרקם הנק: אבל אינו פורם על שמע.ואפילו

במגילה לעיל (דף יט:) (ג) הכא מודה

לרבי יהודה דמכשיר ליה

מאי איריא קטן אפילו גדול נמי אינו עובר לפני התיבה אא"כ נתמלא זקנו כדתניא סוף פ״ק דחולין (דף כד: ושם) נתמלא זקנו ראוי לעשות שליח לבור ולירד לפני התיבה אבל בענין אחר לא וי"ל דהתם מיירי בתענית לבור כדתנן בתענית (דף טו.) דאין מורידין לפני התיבה אלא זקן ורגיל ח (ומי שנתמלא זקנו) ומי שטפולו מרובה והא דקתני התם גבי נתמלא זקנו ראוי לעשות ש"ך היינו להיות ש"ץ בקביעות אבל באקראי בעלמא יכול להיות משהביא ב׳ שערות ולא כמו שפירש רש״י שם דפירש דמיירי לתקיעת שופר ולהמנות פרנס על הלבור ולהלקות ולנדות: רארן נושא כפיו. משמע הא אם הביא ב' שערות ישא כפיו וקשה דהא סוף פ"ק דחולין (דף כד: ושם) אמר דאין נושא את כפיו עד שיתמלא זקנו ועוד קשה דמשמע סוף פרק לולב הגזול (סוכה דף מב.) קטן היודע לישא את כפיו חולקין לו

בעינין אחד, כגון אחרי מות ואד בעשור. אף על פי שהן מרוחקין זה מזה כיון שהן עינין אחד מדלגין. ובנביא מדלגין אפילו בשתי עינינות. וכאז וכאז

בשוני פיניות: וכאן וכאן בכדי שלא יפסיק התורגמן, פי׳ משעה שיפסיק עד שיכרוך הספר ויגיע בענין שרוצה לקרות, שיעור שישלים המתרגם הפסוק שמתרגם לא יתר לנביא, כגון מישעיה לירמיה וכיוצא בו. ובנביא של י״ב והוא ספר תרי מסוף הספר לתחילתו, שהוא למפרע. [מתני"] את כפיו. מאי טעמא, רב פפא אמר משום כבוד. רבא בר שימי אמר משום בת ב, שינוי אמר משום אינצויי, כלומר חיישינן דילמא אתו למימר אני מפטיר וזה פורס על שמע וכי זה גדול ממני שיקח שנו, זוייען הוגן בי המפטיר פורס על שמע עובר לפני התיבה וכוי. ואם עושין בחנם אין שם אלא משום כבוד אבל לא לפני התיבה נוטל שכר.

בירושלמי דלא מיירי בסומא ממש אלא מיירי שהוא בבית אפל ועוד י"ל דמיירי שפיר בסומא והא דפטרינן התם סומא היינו מן התורה אבל מדרבנן מיהא חייב ואפילו נסתמא משנולד מ"מ חייב הוא מדרבנן שלא יהא כוכרי ולא יהא נוהג בו דת יהודי כלל דלא דמי לנשים דפטורים ממצות עשה שהזמן גרמא אפילו מאותן שאינן אלא מדרבנן שהרי בנר חנוכה ובארבע כוסות ובמקרא מגילה דלא הוו אלא מדרבנן לא מחייבי אלא לפי שהן היו באותו הנס המם היינו טעמא שאפילו נפטור אותן מכל מלות עשה שהותן גרמא מ"מ עדיין יש להן מלות רצות אבל סומא אם נפטור אותו מכל מצות אפי׳ מאותן שאינן אלא מדרבנן א״כ יהא חשוב כנכרי ואע״ג דפירש׳ לעיל דקטן דאית (ה) תרי מדרבנן שהוא קטן ופריסת שמע דלא הוי אלא מדרבנן אין יכול להוליא אחרים גדולים דליכא אלא חד דרבנן פריסת שמע ° אפ״ה סומא שיש בו

מימיו אינו פורם על שמע: גמ' מ"מ רב פפא

אמר משום כבוד רבה בר שימי אמר משום

דאתי לאינצויי מאי בינייהו איכא בינייהו

דעביד בחנם תנן ואם היה קטן אביו או רבו

עוברין על ידו אי אמרת משום (6) נצויי קמן

בר נצויי הוא אלא מאי משום כבוד קטן בר

כבוד הוא אלא איכא כבוד אביו וכבוד רבו

חרי מדרבנן יוליא שפיר האחרים דכיון שהוא גדול ובר דעת עדיף טפי מקטן: ווע"ע חום׳ עירובין לו. ד"ה דילמא וכו' וחום׳ לעיל יט: ד"ה ור"י מכשירן

וכי פרק ייד דמסכת סופרים הס"ד. ונ"ב ו"ל שם הלכה טו פוחח הנראים כרעיו או בגדיו פרומים או מי שראשו מגולה ואם היה המפטיר קטן שאינו ראוי לעבור לפני התיבה ולא לפרוס על שמע אביו או רבו עוברין על ידו, פורס את שמע ע"כ וכבר כתבתי ברש"י דפוחח כשאין לו בתי שוקים ולא יתף: (ה) ד"ה מי שלא וכו' לעיל דקטן דאית ביה תרמי מדרבן שהוא קטן ופריסת שמע גמי דלא הוי וכו' סומא שיש בו תרתי מדרבן מוציא שפיר: